

[Alvilda Larsen.]

anden måde" udgår, fordi disse ord altfor ofte blot kommer til at dække over en samtale mellem aspiranten og seminarieforstanderen, og et skøn alene på det grundlag synes vi giver så vidt spillerum for tilfældigheder og måske også ensretning i visse tilfælde, at det går imod vore krav om beskyttelse af de unges fri meningsdannelse. Vi kan derfor ikke medvirke til gennemførelse deraf.

Af samme grund ønsker vi § 10, stk. 2, 4. afsnit, ændret, så at det får følgende form: „Forberedelse til denne prøve sker udenfor seminarierne på kursus anerkendt af undervisningsministeren eller ved privat forberedelse.“ Derved opnår man nemlig, at alle de unge, der melder sig til optagelse på et seminarium, står lige nye og ukendte overfor seminariets rektor, ligesom man opnår, at ingen normalt opholder sig mere end 4 år på seminarium, hvad der i betragtning af de fleste seminariers ret snævre rammer med en forholdsvis lille lærerstab heller ikke er ønskeligt.

Den fagkreds og eksamensform, der er fastsat i § 11, kan mit parti tiltræde, da vi mener, at det vil betinge en bedre undervisningsform end den, man har i øjeblikket, sådan at man vil kunne nå at give lærerne større viden, bedre arbejdsvaner o. s. v.

I kapitel 5, fællesbestemmelser, vil jeg gerne have lov at sætte et spørgsmålstegn ved § 23, stk. 4, den regel, der siger, at elever, som kommer ud i praktisk gerning i 3 måneder, ikke oppebærer nogen løn i den tid. Dette er jeg indforstået med, men jeg rejser alligevel det spørgsmål, om man ikke i de cirkulærer, der sendes ud, skal præcisere stærkere, hvad der er tale om. Jeg er nemlig bange for det forhold, som vil kunne opstå i hvert fald mange steder i de københavnske skoler, hvor man har mange vikarer og vikarerne ofte skifter, at vikarer uden uddannelse af nogen art, som virker sammen med disse seminarieelever, får løn, mens eleverne altså ikke får det. Jeg vil i hvert fald gerne udtale ønsket om, at man nøje præciserer, hvor meget arbejde disse elever skal påtage sig, og af hvad art arbejdet skal være, for at man ikke her skal være i tvivl om, at der er en forskel imellem det arbejde, der udføres af en elev, og det arbejde, vikaren påtager sig.

Derudover vil jeg gerne rejse endnu et spørgsmål. Jeg går ud fra, at det vil være sådan, når en elev på grund af den længere uddannelsestid eventuelt får økonomiske vanskeligheder, at vedkommende da under alle omstændigheder er sikret, at han vil kunne få den nødvendige økonomiske hjælp til gennemførelse af studiet.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget er jo en ajourføring af tidligere bestemmelser, og dem kan mit parti tiltræde.

Så vil jeg gerne stille den højtærede undervisningsminister det spørgsmål, om man har overvejet tilstrækkeligt, hvad den forlængede uddannelsestid, som foreslås, kan komme til at betyde for fremskaffelsen af lærere. Vi har jo denne ulyksalige mangel på lærere. Det er en meget alvorlig sag, og det kan vel ikke være anderledes, end at den forlængede uddannelsestid også får indflydelse på spørgsmålet om fremskaffelse af lærere. Jeg vil gerne høre den højtærede undervisningsministers mening om, hvordan bestemmelsen vil komme til at virke, hvordan overgangsbestemmelserne eventuelt skal formes. Det er meget vigtigt, at man har klarhed over det. I de københavnske skoler spiller spørgsmålet om vikarerne i øjeblikket en meget, meget stor rolle for forældrene. En mor her i byen fortalte mig forleden om sit problem med sin lille dreng på 7 $\frac{3}{4}$ år, der går i anden klasse. Han går i skole fra kl. 12 til kl. 4, og moderen er udearbejdende. Når barnet kommer hjem klokken halv fem, skal det hvile lidt, så skal familien spise til middag klokken halv syv, og så skal man begynde på regnestykkerne. Det er en meget svær opgave for barnet. Moderen og faderen må begge i flere timer hjælpe dette barn med regnestykkerne, bl. a. af den grund, at denne lille dreng alene i år har haft ti forskellige regnelærere. Vikarspørgsmålet er meget vanskeligt, og derfor mener jeg, at man må gøre sig konsekvenserne af studietidens forlængelse helt klar.

Til slut vil jeg kortelig henvise til en sag, som er blevet drøftet meget i kvindeforeninger i de sidste år. Man har gennem de sidste ti år sporet en voksende erkendelse af familielivets betydning for samfundet, og man har her adskillige gange drøftet nytten og nødvendigheden af at få emnet familiekundskab indført som et fag i skolen.